

føvelsen af levende Kvæg til England, har været fuld Grund til at tage. Jeg ſkal paa dette Standpunkt kun ſige, at ligesom denne Sag i det Hele har været en vanſkelig Sag, der har ſat Gemytterne i ſtor Bevægelse, og hvor Interesſerne ere meget forſkjellige, ſaaledes er der ingen Sag, hvor Indenrigsministeren har været udsat for ſaa forſkjellige Bedømmelser ſom netop her. Den Ene ſiger, at der er gaaget for ſtrengt frem, den Anden, at hvad der er gjort, er overflødig, men jeg har ikke haft Andet at gjøre end at handle ſaaledes, ſom jeg har troet at kunne forsvare det. Jeg kan ikke forelægge for det ærede Rind, hvorledes Udviſningen har været fra den første Dag, da Smitten begyndte forrige Eſteraar, men jeg er beredt til, hvor Leilighed gives, at forſvare, hvad jeg har gjort. Naar det ærede Medlem ogſaa mente, at vore Foranſtaltninger havde været ſtrange, ſaa ſtrange, at der kunde være Anledning for Staten til at høde noget paa Strengheben, der endogsaa, ſom han udtalte, ſynes at være gaaget ud over det Rimelige, ſaa ligger deri en af de ſtrange Domme, man ikke let kan vare ſig imod. Jeg for mit Bedkommende har troet, at man ikke kunde tage for ſtrange Forholdsregler i denne Sag. Naar Spørgsmaal var om ſaa vigtige Interesſer ſom dem, der her er Tale om, har jeg ſtræbt at træffe ſaadanne Foranſtaltninger, der vare ſtilkede til ſtrag fra Begyndelsen og fra Roden af at udrydde Dndet, og jeg har ſaa meget ſom muligt bidraget til, at det Forhold, hvori vi ſtaa til Sverrige, ikke ſkulde kompromitteres ved Forſømmelse fra vor Side. Det ærede Medlem mente, at det var overmaade ſtrængt at ſlaa en hel Befætning ned, fordi der var paaviſt enkelte Kreaturer ſom ſmittede af Lungesyge. Det kan jeg ikke forſtaa. Enten maa man rent lade være at ſlaa de Kreaturer ned, der ere ſyge, eller man maa ſlaa hele Befætningen ned; thi det at ſlaa nogle enkelte ned og ſe, at de ere friſke, viſer jo ikke paa nogen mulig Maade, at ikke een eller flere eller mange af den øvrige Befætning kunne være angrebne, og dette, at et Kreatur ikke viſer Tegn paa Sygdelighed, beviſer heller ingen Ting; thi det kan jo dog være ſmittet, og Sygdommen vilde da have viiſt ſig paa et ſenere Stadium, ſaaſkremt Dyret blev i Live. Naar man træffer paa en Stald, hvor der er vitterligt lungesmittebe Kreaturer, er det eneſte og aſgjorte Sikkerheds-middel det at ſlaa hele Befætningen ned, og dette er en Forholdsregel af overmaade ringe Betydning i Sammenligning med det ſtore Spørgsmaal, jeg før berørte. Det ærede Medlem kom ind paa det Spørgsmaal, ſom jo ogſaa har ſpillet ſin Rolle ved Bedømmelsen af denne Sag, nemlig om vi virkelig ogſaa have haft den ondartede Lungesyge her i Landet. Jeg har aldrig fra det første Dieblif, da Sagen kom op her hjemme, haft nogenſomhelſt Tvivl om og har heller ikke i dette

Dieblif nogen Tvivl om, at Sygdommen virkelig er den ondartede Lungesyge, og at den er indført fra Sverrig; men jeg har jo ikke kunnet forhindre, at Andre kunne have en anden Mening. Perſonligt har min Mening heller ikke videre Vægt, men den ſtøtter ſig tillige til ſaadanne Autoriteter og til ſaa nøiagtige Underſøgelſer, at jeg ikke har kunnet tvivle. Hvad enten imidlertid jeg har haft Tvivl eller ikke, ville ærede Herrer give mig Ret i, at, naar alle de første Autoriteter vare enige om, at det var den ondartede Lungesyge, maatte jeg træffe mine Foranſtaltninger i Henhold til denne Opfattelse. Tvivlen hos Andre har imidlertid vundet en ſaadan Styrke, at den naturligtvis til Slutning har været mig yderſt magtpaaliggende at faae notorifi afgjort, hvorvidt det virkelig var ondartet Lungesyge eller ikke. Til dette Diemeds Opnaaelse har jeg foranlediget, at vor konſtituerede Veterinærſyſtikus, Profeſſor Bagge, i Forbindelse med den ſvenſke Profeſſor Lindgren, der var tilſtede her under Forhandlingerne (i den ſvenſk-danſke Kommiſſion) og i det Hele har bebreiſt Landet for at beſe Forholdene, ſendtes til Lydſkland for paa Steder, hvor den ondartede Lungesyge er vedvarende og græsferer i viddeſte Omfang, at gjøre ſig bekendt med de Symptomer, der ere aſgjørende med Henſyn til Bedømmelsen af, hvorvidt den Sygdom, der er her hjemme, er den virkelige ondartede Lungesyge eller ikke. De have opholdt ſig derude i længere Tid og ere komne tilbage med den enſtemmige Erklæring, alſaa en Erklæring, hvori baade den danſke og den ſvenſke Profeſſor vare enige, at der ikke var Tvivl om, at det virkelig er den ondartede Lungesyge, der har græsferet her hjemme. De have konfereret med de dygtigſte Autoriteter paa det Sted, hvor der har været ſærlig Leilighed for erfarne og dygtige Mænd til at kunne med fuldkommen Beſtemthed finde Sygdommen, og Diagnosen, Kjendetegnene, lige over for Lungen er overmaade let; den kan man ikke tage feil af, og de have heller ikke taget feil. Derimod kan man ikke ſe paa Dyrenes ydre Tilſtand, om de have Lungesygen eller ikke, og det hændte blandt andet under deres Ophold, at overmaade kyndige og erfarne Folk toge feil med Henſyn til de ydre Tegn. Det er kun ved Lungen, at man kan komme til Erkjendelse deraf, men da kan man ogſaa komme til beſtemt Erkjendelse af Sygdommens Natur. Jeg vil kun tilføie en Bemærkning, ſom maatte er mindre fornøden, thi jeg veed ikke, om det maatte ſkulde have været en Fortalelse af det ærede Medlem eller maatte en Miſforſtaaelse fra min Side, naar jeg opfattede ham ſaaledes, at Reviſionen af Lovgivningen her ſkulde gaa i Retning af at give Erſtattung til de paagjældende Skadelidte i dette eller hint Tilfælde, naar Lovgivningsmagten fandt, at den udøvende Magt var gaaget ud over ſin Ret til at træffe Forſigtighedsforanſtaltninger. Dette, tror jeg, er